

De wereld rond in 1460 dagen

Op zonne-energie, in een zelfgemaakt voertuig de hele wereld over. Het doel: vier jaar reizen, ontmoetingen, en alles wat daaruit voortkomt. Kunstenaar Ingrid van den Boogaard leeft haar droom.

Tekst: Catrien Spijkerman | Fotografie: Frank Groeliken

Ik rijd in een raar,
langzaam karretje met een
caravan erachter. Dat trekt
bekijks, mensen willen er
alles over weten. Zo kom je
makkelijk in contact.

Het begon met een droom. Ingrid van den Boogaard (43) zag in haar slaap hoe zij in een auto op zonne-energie de wereld over reed. Ze ontmoette veel mensen, ze maakte filmpjes, foto's en muziek – net als in haar dagelijks leven, maar dan onderweg. De droom was echter dan de dag die erop volgde. Sterker nog, de realiteit van de dag verbleekte bij haar droom.

Vier jaar later is het al lang niet meer alleen een droom. Ingrid van den Boogaard vertrekt. In haar zonnemobiel, de eerste en enige ter wereld, een rondje om de aarde. Vijftwintig kilometer per uur, vier jaar lang, louter op zonne-energie. 'I am one world', heeft ze haar onderneming gedoopt. De precieze vertrekdatum is nog onbekend: ze gaat wanneer er zon is, in mei of in juni. Wanneer ze zin heeft. "Ik zou een evenement kunnen organiseren, met media-aandacht en mensen die me uitzwaaien, maar dat past niet bij de aard van het project. Het is groot, maar het is kleinschalig. Het is persoonlijk. Ik doe dit niet om in het Guinness Book of Records te komen, het gaat om het proces. Ik wil mensen ontmoeten, en kijken wat daaruit voortkomt. Je kan wel alles gaan plannen en voorbereiden, maar er zijn altijd factoren waar je geen invloed op hebt. Zoals het weer, en het politieke klimaat in het land."

Van den Boogaard heeft een route uitgestippeld, maar niets staat echt vast. De reis is namelijk zelf het doel. Eén gedachte is daarbij haar 'leitmotiv': alles is met elkaar verbonden. "Je kunt het zien als een geloof. Het is het idee van het 'butterfly effect': als een vlinder aan de ene kant van de wereld met zijn vleugels klapwiekt, veroorzaakt dat een tornado aan de andere kant van de wereld. In een soort kettingreactie leidt de ene gebeurtenis tot een andere. Dat besef wil ik in mijn reis uitdragen. Als mensen zich meer zouden realiseren dat alles één is, zouden ze anders in het leven staan. Duurzaamheid is daar een goed voorbeeld van. Als we beseffen dat alles wat we doen van invloed is op mensen, dieren en omgeving, gaan we anders met de zaken om."

De kracht van mensen

Hoe indrukwekkend haar droom ook was, Van den Boogaard liet hem in eerste instantie liggen. "Een half jaar heb ik er niets mee gedaan. Een soort incubatietijd. Om te testen of het later nog steeds zo voelde." Na een half jaar 'rijpen' kwam ze in actie. Ze vond een zonnepanelenbedrijf in de buurt, en ze praatte met iedereen die het maar horen wilde over haar plan. "Als mensen eenmaal enthousiast worden van een idee, is de vervolgstap simpel", zegt ze. "Er is dan altijd een manier waar-

Boer zkt. Koe

Doneer op:

www.heifer.nl/boerzoektkoe

Helpt u een boerengezin aan een onafhankelijke toekomst?

Giro 4663

op ze je kunnen en willen helpen. Ik ga uit van de kracht van mensen. Je kan de helft van je geld besteden om mensen in te huren, maar je kunt ook kijken of je mensen bereid vindt je te helpen." De lange lijst van meer dan zestig namen van 'co-creators' op haar website, getuigt hiervan.

Bregje Paulussen (37) staat ook in die lijst. Ze hoorde Van den Boogaard op een borrel vertellen over haar project. "Ik bood meteen aan te helpen", zegt Paulussen. "Ik ben dol op dit soort wilde plannen. 'Welke gek gaat nou zoiets uitvoeren?', dacht ik. Ik vond het meteen fantastisch." Wekenlang hielp Paulussen met schuren in de werkplaats, vijf kilo viel ze ervan af. "Ik help met alles wat langskomt. Ingrid bespreekt veel met mij. Het is een groot project, dan is het goed dat ze af en toe haar verhaal kan doen."

Timing is heel belangrijk, verzekert Van den Boogaard. De juiste personen op het juiste moment tegenkomen, het gevoel dat alles op zijn plaats valt – dan zit je goed. "Ik hield een presentatie in Den Bosch over mijn project. Het was in de fase dat het mobiel nog bijna helemaal gebouwd moest worden. Na afloop stapte iemand uit het publiek naar me toe en zei: ik ken iemand die jou heel goed zou kunnen helpen. Als hij wil, zal ik de reiskosten betalen."

Die 'iemand' was Hein Hendriks (69), en hij wilde. Toen hij kwam, stond er alleen een buizenframe in de werkplaats. Toen hij ging, was het hele mechanische gedeelte van de wagen geassembleerd. "Er zitten zeventien accu's in die wagen, die moesten allemaal een plaats krijgen", legt Hendriks uit. "Ik heb rekjes gemaakt waar ze in zitten en ook de twaalf zonnepanelen heb ik een plaats gegeven. Ik heb altijd in de metaalsector gewerkt, dus ik heb een technische achtergrond." Met nadruk: "Dit zonnemobiel is geen productiemodel, hè. Het is een prototype, we moesten veel zelf uitvinden. Een prachtig project."

Loslaten en vertrouwen
Hendriks was precies wie Van den Boogaard nodig had, en hij kwam zomaar op het juiste moment uit de lucht vallen. Een goed voorbeeld van hoe alles met elkaar verbonden is, meent Van den Boogaard. "Dat kun je niet

Ik ben trouw gebleven aan de essentie van mijn droom, maar al het andere heb ik laten varen. Het verloopt altijd anders.

voorzien, je moet erop leren vertrouwen.” Maar dat is soms makkelijker gezegd dan gedaan. “Er zijn heus tegenslagen geweest. Door de economische crisis in 2008 werden er ineens lange tijd geen onderdelen meer geleverd. Aangezien dit voertuig het eerste en enige ter wereld is, konden we niet zomaar overal onderdelen vandaan halen. We importeerden ze uit een fabriek in Italië. Daar was de helft van de werknemers door de economische malaise ontslagen. We hebben veel vertraging opgelopen. Eigenlijk wilde ik een jaar eerder vertrekken.”

Van den Boogaard heeft goed leren ‘loslaten’. “Ik ben trouw gebleven aan de essentie van mijn droom, maar al het andere heb ik laten varen. Ik had ideeën over hoe het proces zich zou voltrekken, wie zouden helpen, en wanneer het ongeveer klaar zou zijn. Het verloopt altijd anders. Er waren momenten dat ik het helemaal niet meer zag zitten – die zullen er nog wel meer komen. Maar dat is nodig om doorzettingsvermogen te kweken.”

“Ik zoek regelmatig de grenzen van mijn comfortzone op. Daarmee daag ik mijn vertrouwen uit.” Wil ze met haar reis het lot tarten? Wat nu als haar voertuig er bijvoorbeeld midden in de woestijn mee ophoudt? “Dan zou ik onderzoeken of je dat kan oplossen met de verbondenheid tussen mensen”, zegt ze triomfantelijk. “Ik zou bijvoorbeeld een twitterbericht kunnen sturen, wie weet is er wel een technisch persoon die meteen weet waar het probleem zit.” Van den Boogaard is niet bang.

Ze vertrouwt op haar intuïtie en de goedheid van de mens. Dat deed ze ook tijdens eerdere reizen, toen ze waarschuwingen in de wind sloeg, en van de ene naar de andere plek lifte. Het ging altijd goed. “Wat er ook gebeurt, het hoort bij de reis.”

Virtueel verbonden

“Verbondenheid via internet is een heel belangrijk onderdeel van mijn project. Aan de ene kant ben ik heel erg aan plaats en tijd gebonden: ik rijd alleen als er zon is, en ga ook nog eens heel langzaam. Aan de andere kant ben ik virtueel verbonden met de rest van de wereld. Ik kan raad vragen en mijn ervaringen delen. Via twitter, mijn blog en een e-zine hou ik iedereen op de hoogte.”

Wietse Veenstra (27) helpt haar daarbij. Hij is één van haar zogenaamde ‘nerds of the north’, studenten van de hogeschool in Leeuwarden die Van den Boogaard vroeg haar te helpen bij het opzetten van een website. Inmiddels is Veenstra afgestudeerd, en heeft hij een eigen bedrijf als webdeveloper, maar nog steeds steekt hij ‘af en toe en paar uurtjes’ in Van den Boogaards project. “Ik heb een webapplicatie ontworpen, waarmee Ingrid op een landkaart kan laten zien welke route ze al heeft afgelegd. De plaatsen waar ze iets heeft gemaakt, een filmpje of muziek, kan ze linken aan dat punt op de kaart. Die applicatie wil ik als mijn eigen product gaan lanceren, ik test hem uit op Ingrid.”

Net als Hendriks, stuurt Veenstra Van den Boogaard geen facturen. “Ik vind het een nobel idee, mensen over de hele wereld met elkaar in verbinding brengen”, zegt hij. “Bovendien hou ik er zelf ook wat aan over: ik draai mijn pilot, en ik ontmoet interessante nieuwe mensen. Dat leidt soms tot nieuwe opdrachten voor mijn bedrijf.”

In het begin vond Veenstra Van den Boogaard wel ‘een beetje zweverig’. “Ik ben zelf een nuchtere Fries, ik kijk anders tegen dingen aan. Maar ik heb altijd vertrouwen gehad in het project. Ingrid weet heel goed waar ze mee bezig is.”

Wapenfeit

Er zullen vast mensen in haar omgeving zijn geweest die dachten dat het een bevestiging was, die dachten dat het voer-

tuig noch de reis er ooit zouden komen. Van den Boogaard is het wel gewend. “Ik ben kunstenaar, het gebeurt vaker dat ik een beeld voor ogen heb dat voor anderen nog heel abstract is. Pas wanneer het is omgezet naar iets tastbaars, wordt het voor hen concreet. Het voertuig is een wapenfeit, daar kan niemand omheen.”

Dat blijkt al tijdens de proefritten door Brabant. “Ik rijd in een raar, langzaam karretje rond met een caravan erachter. Dat trekt bekijks, mensen willen er alles over weten. Zo kom je makkelijk in contact.” Met die ontmoetingen zit het dus wel goed. “Desnoods stuur ik een twitterbericht: ‘Ik zit nu daar en daar, heeft er iemand zin om koffie te komen drinken? En neem je instrument mee.’ Wie weet wat er dan op mijn pad komt.” ♦

GIRO
44

Gratis advertentie

SAVE

GREENPEACE.NL

Financiering

Oké, je besluit je droom na te jagen. Je volgt je intuïtie, je vertrouwt op de goedheid van mensen. Maar je hebt óók geld nodig. Van den Boogaard zocht het in eerste instantie bij de welbekende partijen: ze struinde banken en grote bedrijven af, op zoek naar sponsors en investeerders. "Dat voelde niet goed. Het past niet bij het persoonlijke en kleinschalige karakter van het project. Ik wilde niet in een auto gaan rijden met grote logo's erop." Dat kon anders, meende Van den Boogaard. Het moest toch ook mogelijk zijn zonder enorme subsidies en sponsorcontracten een droom te realiseren? Ze vond haar heil bij 'crowdfunding': niet één grote partij met een zak geld, maar heel veel mensen die allemaal kleine beetjes bijdragen.

Van den Boogaard verzong een aandelensysteem: geïnteresseerden kunnen letterlijk een aandeel hebben in het project, door een 'share' te kopen. Geen marktaandeel, maar een belevingsaandeel. Waarom zouden mensen dat doen? "Omdat ze zich kunnen vinden in het project, en het belangrijk vinden dat een goed idee werkelijkheid wordt." Shareholders mogen een kunstwerk uitkiezen, dat kunstenaars ter beschikking van het project hebben gesteld. Bovendien kunnen ze hun naam op het voertuig schrijven. "Ik ga rondrijden in een mobiel zonder logo's, maar met namen van echte mensen."

"Alle hulp en bijdragen komen voort uit ontmoetingen en menselijk contact", zegt Van den Boogaard. "Zelfs subsidie heb ik op die manier gekregen. Ik heb daar nooit aanvragen voor gedaan. Ik sprak een keer met een vrouw die in de subsidiewereld werkt. Zij vond mijn project zó bijzonder, dat ze zelf is gaan regelen dat er subsidie kwam."

Van den Boogaard heeft meerdere manieren om aan geld te komen. "Ik noem het een hybride model. Een deel komt uit crowdfunding, een deel uit sponsoring, subsidie en donaties, en een groot deel uit de verkoop van mijn werk." Van den Boogaard bedruipt zichzelf al jaren als muzikant en filmmaakster, en gaat dat ook de komende vier jaren onderweg doen. Een paar grote projecten staan al op de planning. Zo gaat ze voor de provincie Brabant films en foto's maken over duurzaamheid om te helpen de Babantse stedenregio te profileren en in 2018 Culturele Hoofdstad te worden.

Ook is ze bezig met een project om bibliotheken wereldwijd te verbinden, 'iamone-library'. "Tijdens mijn reis maak ik portretten van bibliotheken. Van Groenland, tot Santiago, tot Japan. Hoe zien de bibliotheken er uit, welke mensen komen er, hoe is de sfeer? Die foto's en filmpjes zullen worden tentoongesteld in andere bibliotheken over de wereld, onder meer in de bibliotheek van Den Bosch." Op dezelfde manier wil Van den Boogaard ook andere projecten opzetten, zoals 'iamoneschool'. "En ik kan natuurlijk ook onderweg opdrachten verzamelen en werk verkopen."

Een financieel overzicht heeft ze niet. "Geen idee hoeveel het tot nu toe gekost heeft, welk deel wordt betaald door crowdfunding, en hoeveel geld nog nodig is. Ik ga het nog wel op een rijtje zetten, maar dat vind ik nu niet het belangrijkste." Het is tekenend voor de manier waarop ze te werk gaat. "Ik begin niet door te zeggen: ik wil dit, dan heb ik een miljoen nodig. Ik draai het om. Dit zijn de middelen op dit moment, dat betekent dat ik dat en dat kan realiseren. Het is een organisch proces, dingen hebben hun eigen ritme. Wanneer er energie vrijkomt in de vorm van mensen, materialen of geld, dan kun je weer verder."

Op www.iamoneworld.com kun je de reis van Ingrid van den Boogaard volgen, shareholder worden of je opgeven voor het e-zine. Bij aanmelding ontvang je het gratis e-book 'De bouw van de zonnemobiel'. Vanaf nr 3 kun je in iedere QPQ over Ingrid's bijzondere ontmoetingen lezen.